

viết rằng "Chiều lạnh gió đùa tơ liễu. Vườn xuân tuyết điểm cánh mai", bèn đọc:

- Vườn xuân tuyết điểm cánh mai.

Bá Tước vội xua tay:

- Không được không được, câu đó không phải là do tiên sinh nghĩ ra, phải uống rượu phạt.

Xuân Hồng bước tới rót đầy một chung rượu lớn để trước mặt Ôn tú tài. Ôn tú tài đã say, nay phải uống thêm một chung rượu lớn nữa, nên cứ gục vào thành ghế mà ngủ gà ngủ gật, lát sau thì đứng dậy cáo từ. Bá Tước muốn giữ lại nhưng Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, tiên sinh đây vóc vạc văn nhân, không uống được nhiều đâu, đừng nên ép.

Đoạn quay lại bảo Họa Đồng:

- Người đưa tiên sinh về bên đó nghỉ ngơi.

Ôn tú tài lão đảo đứng dậy vái chào mà về, Họa Đồng đi theo.

Bá Tước bảo:

- Tửu lượng yếu quá, mới uống chút ít mà đã say rồi.

Hai người lại tiếp tục chén tạc chén thù.

Mãi sau Bá Tước mới đứng dậy cáo từ. Tây Môn Khánh bảo:

- Trời tuyết đường trơn, nhị ca lại hơi say, đi đứng nên cẩn thận.

Bá Tước dặn:

- Sáng mai đại ca nhớ bảo Đại An đem thư đi giùm cho Hoàng Tú.

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi nhớ rồi, ngày mai là nó đi sớm.

Nói xong thưởng tiền cho Trịnh Xuân rồi cho về. Trịnh Xuân lạy tạ rồi cáo từ. Bá Tước vén màn bước ra, thấy trời tối, đất trơn, liền mượn một cái đèn rồi cùng về với Trịnh Xuân. Tây Môn Khánh tiễn vài bước rồi nói đùa:

- Thôi, hai cha con về cho bình an nhé.

Bá Tước quay lại bảo:

- Không cần nói nhiều, tôi sẽ dạy cho con gái Ái Nguyệt của tôi một trận.

Tây Môn Khánh cười ha hả quay vào, sai gia nhân dọn dẹp bàn tiệc, rồi bảo Cẩm Đồng che dù đem đèn đưa mình tới phòng Kim Liên, nhưng cổng nhỏ từ hoa viên sang phòng Kim Liên đã đóng chặt, Tây Môn Khánh quay về phòng Bình Nhi gõ cửa, Tú Xuân ra mở cửa. Cẩm Đồng đưa Tây Môn Khánh vào rồi quay ra. Tây Môn Khánh bước vào phòng ngoài hỏi:

- Cúng cơm chiều chưa ?

Như Ý đứng cạnh thưa:

- Dạ vừa mới cúng xong.

Tây Môn Khánh ngồi xuống tràng kỷ sai Tú Xuân cởi bỏ mũ áo. Như Ý biết Tây Môn Khánh định nghỉ đêm ở đây, vội dọn giường màn chăn gối rồi mời Tây Môn Khánh vào trong nghỉ ngơi. Ngoài này Như Ý cùng Tú Xuân đi ngủ.

Lát sau, Tây Môn Khánh gọi đem trà. Như Ý vội đem trà vào. Tây Môn Khánh bảo:

- Người ráng hầu hạ ta, ta sẽ đối xử với người như là lúc Lục nương còn sống vậy.

Như Ý tinh khôn đáp:

- Gia gia không dặn, tôi cũng phải tận lực hầu hạ gia gia, tôi xin thề với trời đất quỷ thần như vậy. Gia gia không chê tôi xấu xí quê mùa thì thỉnh thoảng gia gia để mắt cho cũng là may mắn cho tôi rồi.

Tây Môn Khánh bèn hỏi:

- Người năm nay bao nhiêu tuổi ?

Như Ý đáp:

- Năm nay tôi đã ba mươi một tuổi rồi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì kém ta một tuổi.

Nói xong cầm tay Như Ý kéo xuống. Như Ý sung sướng nghẹn lời. Đêm đó, Tây Môn Khánh thấy Như Ý biết nói chuyện và tỏ ra khéo léo mặn nồng trong việc gói chăn thì hài lòng lắm.

Sáng dậy, Như Ý đã lo lắng cho Tây Môn Khánh đủ thứ, từ đôi dép xỏ chân đến chậu nước rửa mặt, cái lược chải đầu, nhất nhất đều ân cần khéo léo. Lúc Tây Môn Khánh lên nhà trên, Như Ý nói:

- Tôi thiếu áo mặc, gia gia cho tôi đi.

Tây Môn Khánh bèn gọi gia nhân tới bảo:

- Người chạy ra tiệm nhà, lấy ba xấp lụa về cho Như Ý và hai a hoàn đây đi may áo.

Nói xong bước ra.

Từ đó Tây Môn Khánh thường lên Nguyệt nương để cho Như Ý tiền bạc, lụa vải và đồ trang sức. Như Ý lại khôn ngoan, biết lựa đúng lúc để xin, nên xin gì được nấy.

Hôm sau, không hiểu sao Kim Liên dò xét biết chuyện, liền vào thượng phòng nói với Nguyệt nương.

- Đại nương ơi, sao Đại nương không nói rõ cho lão già vô liêm sỉ vài câu chứ để thế này sao được. Đêm hôm kia lão già xuống phòng ngủ với con khốn Như Ý cả một đêm, lại cho nó quần áo tiền bạc. Đại nương còn nhớ chuyện vợ chồng thằng Lai Vương không? Nếu không ngăn cản từ bây giờ rồi lỡ con khốn đó có con rồi làm sao. Con khốn đó tính tình lẳng lơ, lúc đó biết có con của lão già nhà mình hay không. Đại nương phải tính trước đi, kéo rồi chuyện vỡ lở ra thì phiền lắm đó.

Nguyệt nương chán nản đáp:

- Cái gì các người cũng xúi tôi nói, có gì thì mình tôi chịu. Các người biết chuyện, các người lại khôn ngoan, thì các người cứ nói, sao lại bắt tôi nói? Tôi bây giờ là người ngu ngốc, chẳng thiết gì cả.

Kim Liên nghe vậy thì im lặng về phòng.

Tây Môn Khánh lên đại sảnh, thấy trời tạnh ráo, liền sai Đại An đem thư cùng Hoàng Tứ tới nhà Tiên Chủ sự. Lát sau Bình An vào thưa:

- Người của Địch gia tới lấy thư phúc đáp.

Tây Môn Khánh cho gọi vào, lấy thư đưa ra rồi hỏi:

- Sao hôm qua người không tới lấy?

Người đó là Vương cán biện, đáp:

- Thưa tôi phải tới đưa thư cho Hầu Tuần phủ nên về đây chậm mất một ngày.

Tây Môn Khánh giao lễ vật rồi cho đi.

Sau đó Tây Môn Khánh sang cửa tiệm trước nhà kiểm điểm

tiền bạc, cho đóng bao, rồi bảo Ôn Tú tài viết thư cho các nơi. Lại sai chuẩn bị làm lễ cúng tài thần vào ngày hai mươi bốn, để cúng xong là cho Thôi Bản, Lai Bảo, và Hàn quản lý cùng hai gia nhân là Vinh Hải và Hồ Tú lên đường xuôi Nam cất hàng. Cùng viết thư và soạn lễ vật thật hậu để đưa cho Miêu viên ngoại ở Nam.

Mấy hôm sau, Tây Môn Khánh trút bỏ tang phục, ngồi tại đại sảnh ăn sáng, Nguyệt nương ngồi cạnh bảo:

- Ngày mồng năm đầu tháng đây là sinh nhật của tiểu thư bên Kiều thân gia, mình cũng phải có lễ vật sang mừng. Lời tục có câu rằng "tiên thân, hậu bất cải" không phải vì con trai mình đã chết mà mình lơ là với người ta.

Tây Môn Khánh bảo:

- Phải có chứ, không sao được.

Nói xong gọi Lai Hưng lên bảo mua các lễ vật, rồi sai Vương Kinh đem tới nhà Kiều đại hộ. Dặn dò gia nhân xong xuôi, lại bảo Ôn Tú tài viết thiệp, rồi Tây Môn Khánh vào thượng phòng trong hoa viên.

Lát sau Đại An về thưa:

- Tôi đem thiệp của gia gia tới Tiên lão gia, Tiên lão gia coi xong là viết thư liền, tôi và con trai Hoàng Tứ đem lên phủ Đông Bình ngay, đưa cho Lôi lão gia. Lôi lão gia tức khắc hạ văn thư cho Đồng lão gia. Hiện hai cha con họ Tôn đã được thả ra rồi, chỉ phải đóng mười lượng về tiền án phí mà thôi, tuy nhiên trước đó cũng đã bị đánh ít chục trượng rồi. Tôi theo dõi sự việc, thấy xong xuôi, mới trở về thưa lại cùng Tiên lão gia rồi mới về đây. Tiên lão gia có gửi thiệp cho gia gia.

Nói xong đưa thiệp lên. Tây Môn Khánh thấy Đại An lạnh lẽ, biết việc thì vui lắm, cầm thiệp coi, thấy đó là thiệp của Lôi lão gia gửi cho Tiên lão gia, thiệp viết rằng:

- Việc đã xử xong. Phùng Nhị trước đó có đánh mắng con nên đưa con mới gây chuyện ẩu đả, tự mình bị thương, cái chết không liên can gì đến vết thương. Cha con họ Tôn không bị khép vào tội đả thương trí mạng nên chỉ bị đánh ít trượng và nộp mười lượng rồi được về. Nay xin hồi báo. Văn sinh Lôi Khải Nguyên kính bái.

Tây Môn Khánh coi xong mừng lắm, hỏi:

- Hoàng Tứ bây giờ ở đâu ?

Đại An đáp:

- Hiện đưa cha vợ và em vợ về nhà, ngày mai tất cả sẽ tới tạ ơn gia gia. Cha vợ Hoàng Tứ còn thưởng cho tôi một lạng bạc.

Tây Môn Khánh bảo:

- Lấy tiền đó mua hài mà mang.

Đại An lạy chào rồi lui ra. Tây Môn Khánh nằm xuống giường mà ngủ, Vương Kinh khơi thêm lò sưởi rồi cũng lui ra.

Lát sau, Tây Môn Khánh nghe như có người vén rèm, vội nhìn ra thì thấy Bình Nhi bước vào, mình mặc áo gấm tía, quần lụa bạch, đầu tóc rối bời, dung nhan buồn khổ, bước tới gần giường nói:

- Chàng ơi, biết chàng nằm ngủ ở đây nên tôi đến báo cho chàng biết là thằng Tử Hư nó làm đơn thưa tôi, tôi bị giam trong ngục, mà huyết vẫn cứ ra dầm dề, dơ dáy cực khổ lắm. Hôm qua nhờ chàng làm lễ cầu siêu nên tôi được giảm tội, vậy mà Tử Hư còn không chịu, lại làm đơn để xin giam cầm tôi. Tôi vội tới báo cho chàng biết mà thôi, chứ lần này chưa chắc gì Tử Hư làm hại được tôi. Tuy nhiên tôi đến đây cũng là để dặn chàng phải đề phòng sự ám hại của kẻ tiểu nhân. Tôi bây giờ thì dù sao cũng yên thân rồi, nhưng còn chàng thì phải giữ gìn cẩn thận lắm mới được. Từ nay không nên uống rượu đêm ở ngoài. Có đi đâu thì cố mà về nhà cho sớm. Bấy nhiêu điều tôi dặn, chàng phải ghi nhớ đừng quên.

Nói xong ôm lấy Tây Môn Khánh mà khóc. Tây Môn Khánh khóc hỏi:

- Nàng ơi, bây giờ nàng đi đâu, ở đâu, nói cho tôi biết đi.

Bình Nhi không nói gì, chỉ gỡ tay Tây Môn Khánh mà ra đi. Tây Môn Khánh bàng hoàng tỉnh dậy, thì ra là một giấc mộng. Bên ngoài, trời đã trưa, Tây Môn Khánh thương nhớ Bình Nhi, lòng đau như cắt.

Trong khi đó gia nhân của Kiều đại hộ là Kiều Thông đem thiệp sang mời dự tiệc sinh nhật, được dẫn vào gặp Nguyệt nương, Nguyệt nương hỏi:

- Gia gia đâu ?

Gia nhân thưa:

- Gia gia đang ngủ trong thư phòng tại hoa viên.

Nguyệt nương không dám làm rộn chồng, chỉ sai gia nhân đem rượu thịt khoản đãi Kiều Thông. Kim Liên bảo:

- Để tôi tới báo cho gia gia biết.

Nói xong đứng dậy, tới thư phòng trong hoa viên, vén rèm nhìn vào thấy Tây Môn Khánh đang ngồi trên giường trầm ngâm, bèn bước vào ngồi cạnh mà bảo:

- Chàng ơi, sao lại ngồi thừ người ra không nói không rằng thế này, chàng ngồi đây làm gì. Trong nhà không thấy chàng đâu, thì ra chàng ngủ ở đây.

Tây Môn Khánh im lặng. Kim Liên nhìn rồi hỏi:

- Sao mắt chàng lại đỏ lên vậy ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chắc là tại tôi vừa ngủ dậy, còn ngái ngủ nên mắt đỏ lên chứ gì.

Kim Liên bảo:

- Ngái ngủ gì mà cứ như là khóc vậy ?

Tây Môn Khánh nói:

- Đừng có lắm chuyện, tự nhiên sao lại khóc.

Kim Liên nói:

- Chắc là chàng tưởng nhớ tới người nào đấy thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Chỉ nói bậy, có ai đâu mà tưởng với nhớ.

Kim Liên trảng trợn:

- Có chứ sao không. Bình Nhi là người tưởng, như mẫu Như Ý là người nhớ, còn chúng tôi là những người quên chứ sao.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi đừng có ăn nói bậy bạ nữa, nghe tôi hỏi chuyện đang hoàng đây. Hôm tắm liệm cho Bình Nhi, các nàng cho Bình Nhi mặc những quần áo gì ?

Kim Liên hỏi lại:

- Chàng hỏi làm gì vậy ?

Tây Môn Khánh đáp

- Chẳng làm gì cả, chợt nhớ thì hỏi vậy thôi.

Kim Liên bảo:

- Chẳng hỏi tất là có duyên có gì đây, nhưng thôi, chàng đã hỏi thì tôi cứ nói. Hôm tắm liệm cho Lục thư thì chúng tôi mặc cho Lục Thư hai bộ quần áo, bộ ngoài gồm áo đoạn trắng và quần sa vàng, bộ trong là áo gấm tím và quần lụa bạch. Trong cùng là cái áo lót đại hồng.

Tây Môn Khánh chỉ gạt đầu im lặng. Kim Liên lại hỏi:

- Nếu chàng không tưởng nhớ tới Lục thư thì hỏi như vậy làm gì?

Tây Môn Khánh chậm rãi:

- Tôi vừa nằm mộng thấy Bình Nhi.

Kim Liên nói:

- Mộng mị là do mình tưởng tượng ra mà thôi, làm gì có thật. Dù sao thì Lục thư đã chết rồi, vậy mà chàng cứ tơ tưởng mãi. Người chết thì được chàng nghĩ tới, còn người sống thì bị chàng bỏ quên. Chúng tôi đang sống đây mà còn bị bỏ quên như thế này thì lúc chết đi còn ai nghĩ tới nữa.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi đi, có cái miệng chỉ ăn nói hàm hồ.

Kim Liên nói:

- Tôi là cứ đi guốc vào bụng chàng rồi.

Tây Môn Khánh im lặng nhìn Kim Liên, thấy Kim Liên đầu thắt chiếc khăn kim xích, tóc cài cây trâm thúy mai, cổ đeo chuỗi ngọc châu thúy, tất cả đều là do Bình Nhi đã tặng cho Kim Liên, thấy vật cũ lại càng thêm nhớ người xưa. Tây Môn Khánh thấy lòng đau như cắt.

Bỗng Lai An bước tới ngoài rèm thưa:

- Có Ứng nhị gia tới.

Tây Môn Khánh bảo:

- Mời vào đây.

Lai An vừa định quay ra thì Kim Liên vội đứng lên gọi âm ỹ:

- Thằng trời đánh thánh đâm kia, mày có từ từ không, đợi ta ra rồi hãy mời người ta vào chứ.

Lai An chỉ tay ra ngoài:

- Ứng nhị gia đang vào rồi kia kia.

Kim Liên cuống lên:

- Thì chạy ra bảo tạm đứng lại đã.

Lai An chạy ra nói:

- Xin nhị gia tạm dừng bước đôi chút, trong thư phòng đang có người.

Bà Tước bèn rẽ vào hoa viên ngắm trúc. Kim Liên thấy vậy vội vén rèm đi ra. Vương Kinh ra mời Bà Tước. Bà Tước vào vái chào Tây Môn Khánh rồi ngồi xuống. Tây Môn Khánh hỏi:

- Hai hôm nay sao không thấy nhị ca tới?

Bà Tước đáp:

- Đại ca ơi, tôi có chuyện rầu lắm.

Tây Môn Khánh sốt sắng:

- Chuyện gì vậy? Sao không nói với tôi?

Bà Tước đáp:

- Khổ lắm, tiểu thiếp tôi tới ngày mãn nguyệt khai hoa, mà trong nhà thì tiền bạc chẳng có. Đêm hôm kia, đang nửa đêm thì tiểu thiếp tôi đau bụng dữ dội, trong nhà lại chẳng có ai, có ông Ứng Bảo thì ông anh tôi lại sai nó ra ngoài thành có chút việc, tôi đành phải nhờ bà hàng xóm là Trịnh lão nương đưa đi, tôi cảm đền theo, vừa tới nơi thì tiểu thiếp tôi hạ sanh ngay.

Tây Môn Khánh vội hỏi:

- Trai hay gái?

Bà Tước đáp:

- Trai.

Tây Môn Khánh cười:

- Thật là đồ ngọc, sinh con trai mà rầu với khổ nỗi gì? Có phải tiểu thiếp Xuân Hoa không?

Bà Tước cười:

- Đúng là di Xuân Hoa nó sanh con trai đấy.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca thật là đồ quý, ai bảo đa mang cảm cấp làm gì, nhị ca ở nhà chỉ thêm bực mình mà thôi.

Bá Tước bảo:

- Không con thì mới phải đa mang chứ, bây giờ có con trai khác nào như gấm thêm hoa. Có điều là trời đông tháng giá thế này mà gia đình không đủ áo lạnh mà mặc, nhà lại neo người, con gái lớn tôi cũng đã đi xa, ông anh thì chẳng giúp được gì cả, hóa nên trăm sự chỉ còn biết trông cậy cả vào đại ca mà thôi. Tiện nội tôi thì cứ cần nhần tiền bạc, ngày mai là thằng nhỏ được ba ngày, phải có cái gì để cáo tri cho thân bằng quyến thuộc chứ. Lại còn đến ngày đây tháng, lấy tiền đâu mà lễ lạc ăn uống đây. Chắc tới mấy ngày đó tôi phải kiếm ngôi chùa nào đến xin tá túc ít lâu, rồi ở nhà muốn ra sao thì ra.

Tây Môn Khánh cười:

- Nhị ca cứ đi đi, tướng nhị ca có thể làm hòa thượng được đó, của nhà chùa thiếu gì, không sợ nghèo đói nữa.

Bá Tước chỉ im lặng. Tây Môn Khánh dụ giọng:

- Thôi, đừng râu với khổ nữa, nhị ca cần bao nhiêu, để tôi đưa cho mà chi dùng.

Bá Tước tươi ngay nét mặt đáp:

- Chừng hai chục lạng thì đủ dùng, nhưng xưa nay tôi phiền đại ca nhiều quá rồi, bây giờ tùy đại ca muốn cho tôi bao nhiêu cũng được. Hay là để tôi làm giấy nợ vậy.

Tây Môn Khánh gạt đi:

- Chỗ anh em kết nghĩa với nhau, cái gì mà giấy với tờ, nợ với nần.

Đang nói chuyện thì Lai An đem đồ ăn ra. Tây Môn Khánh bảo:

- Người để đây rồi gọi Vương Kinh cho ta.

Wang Kinh chạy ra chấp tay đứng chờ, Tây Môn Khánh bảo:

- Người vào nhà trong thưa với Đại nương, là dưới nệm giường ta vẫn nằm có hai gói bạc hôm nọ Tống Tuấn án đưa để làm tiệc, Đại nương lấy ra, đưa cho người đem ra đây cho ta.

Wang Kinh vâng lời quay vào, lát sau đem gói bạc ra. Tây Môn Khánh đưa cho Bá Tước mà bảo:

- Gói này là năm chục lạng, nhị ca cầm về mà chi dùng. Gói còn nguyên, chưa ai đụng tới, nhị ca thử mở ra coi lại xem sao.

Bá Tước ngân ngai:

- Nhiều quá.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thưa thì để may quần áo, mua hài mua mũ cho cháu, rồi đến ngày đây tháng còn phải lo liệu sao cho coi được chứ.

Bá Tước nói nhỏ:

- Đại ca dạy rất phải.

Nói xong mở gói bạc ra, thấy toàn là bạc tốt sáng ngời, trong lòng vui sướng lắm, vội đứng dậy vái tạ Tây Môn Khánh:

- Thịnh tình của đại ca, tôi quyết chẳng bao giờ quên.

Tây Môn Khánh cười:

- Nói gì vậy, tôi đối với nhị ca từ trước tới nay như thế nào nhị ca không biết hay sao, cho nên nhị ca có chuyện gì là đã có tôi.

Đoạn nói đùa:

- Nay, mà thằng nhỏ đó chưa chắc là con của nhị ca đâu, có thể là con của hai chúng mình đó, để rồi sau ngày đây tháng, nhị ca bảo Xuân Hoa nó đến đây hầu hạ tôi ít ngày thì tiền vốn tiền lời gì, tôi không tính đâu.

Bá Tước bảo:

- Xuân Hoa bây giờ nó gầy gò xấu xí lắm.

Hai người nói đùa cười giỡn một hồi rồi Bá Tước hỏi:

- À, còn chuyện cha vợ Hoàng Tứ tới đâu rồi?

Tây Môn Khánh đáp:

- Nhận được thư của Tiên Chủ sự là Lôi Bình bị thả ngay cha con họ Tôn ra, chỉ bắt nạp mười lạng bạc, trước đó có bị đánh ít trượng mà thôi.

Bá Tước bảo:

- Thật là may phúc cho Hoàng Tứ, hần có đốt được tìm khắp nơi cũng không tìm ra người nào khác để xin cứu vớt cho cha vợ và em vợ hần. Tiền bạc của hần đưa, đại ca cứ lấy ra mà mua lễ vật biếu tạ Tiên lão gia. Còn hần thì bắt hần phải làm một tiệc thật lớn để anh em mình tới mua vui một ngày mới được. Nếu đại ca không nói thì để tôi gặp hần tôi nói cho. Em vợ hần thoát khỏi tội chết, đâu phải dễ gì.

Hai người tiếp tục trò chuyện vui vẻ.

Trong khi đó, tại thượng phòng Ngọc Lâu tới nói với Nguyệt nương:

- Mạnh Duệ em trai tôi chỉ còn mấy hôm nữa lại lên đường đi Xuyên Quảng để mua hàng, nên hôm nay tới đây để cáo từ gia gia, hiện Mạnh Duệ đang ngồi chờ tại phòng tôi. Gia gia ở đâu, xin Đại nương sai gia nhân tới thưa giùm một câu.

Nguyệt nương bảo:

- Gia gia đang chuyện trò ăn uống gì với Ứng nhị ca tại thư phòng trong hoa viên. Hồi nãy Kiều Thông sang đây đưa thiệp mời ăn sinh nhật. Ngũ nương có vào thư phòng, bảo là nói cho gia gia biết, rồi tính xem ngày mai có đi hay không. Trong này tôi giữ tên Kiều Thông lại, mời ăn uống. Vậy mà chờ cả nửa ngày nửa buổi mới thấy Ngũ nương từ thư phòng đi ngang đây. Tôi có hỏi là đã nói gì với gia gia về vụ ăn sinh nhật bên Kiều thân gia chưa. Ngũ nương im lặng rồi mãi mới bảo là quên không nói, mấy tấm thiệp thì vẫn ở trong tay áo. Thật chẳng hiểu là người gì nữa, ở cả ngày buổi ngoài đó làm những chuyện gì, mà có chuyện đó lại quên. Tôi tức quá mắng cho mấy câu, bây giờ về phòng rồi.

Ngọc Lâu im lặng ngồi nghe. Bỗng thấy Lai An vào, Nguyệt nương bảo:

- Ra mời gia gia vào đây, có Mạnh Nhị cữu đang đợi.

Lai An ra thư phòng thưa lại. Tây Môn Khánh đứng dậy bảo Bá Tước:

- Tôi vào một chút rồi trở ra ngay, nhị ca đừng về nhé.

Nói xong bước vào hậu phòng.

Nguyệt nương trước hết nói chuyện về việc Kiều Đại hộ mời ăn sinh nhật.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ngày mai chỉ một mình nàng đi là được rồi, mình đang có tang, kéo cả nhà đi ăn uống không tiện.

Nguyệt nương lại nói:

- Có Mạnh nhị cữu tới từ già, vì một hai ngày nữa là nhị cữu lên đường đi Xuyên Quảng cất hàng, hiện đang ngồi chờ

tại phòng Tam nương đó. Á, mà vừa rồi chàng sai lấy tiền làm gì vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Ứng nhị ca đến mượn tôi ít tiền để trang trải chuyện nhà, người thiệp là Xuân Hoa vừa mới sinh con trai.

Nguyệt nương bảo:

- May quá nhỉ, Ứng nhị ca ngần ấy tuổi rồi mà bây giờ mới được con trai đó. Ứng nhị tâu chắc cũng mừng lắm. Để hôm nào tôi phải mua ít đồ tới tặng mừng mới được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không việc gì phải vội, sẽ bắt Ứng nhị ca làm tiệc đây thang thật lớn, mời vợ chồng mình tới, lúc đó cho gì thì cho, tôi cũng muốn xem Xuân Hoa hồi này ra sao.

Nguyệt nương cười:

- Chỉ được cái vậy thôi, người ta đã có chồng có con rồi thì thôi chứ.

Đoạn quay sang bảo Lai An:

- Người sang mời Mạnh nhị cữu qua đây.

Lát sau Ngọc Lâu dẫn Mạnh Duệ sang chào, Tây Môn Khánh nói vài câu chuyện rồi mời Mạnh Duệ ra thư phòng gặp Bá Tước, rồi sai gia nhân đem thêm rượu thịt ra, lại bảo Lai An:

- Người sang nhà đối diện mời Ôn tiên sinh qua đây cho vui.

Lai An đi một lát rồi trở vào thưa:

- Ôn tiên sinh không có nhà, nghe nói là đi thăm Nghệ tiên sinh rồi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy thì mời cậu Kính Tế ra đây.

Lát sau Kính Tế ra vái chào mọi người, Tây Môn Khánh bảo:

- Ngồi đây tiếp Nhị cữu.

Đoạn quay hỏi Mạnh Duệ.

- Bao giờ nhị cữu lên đường, mà đi trong bao lâu?

Mạnh Duệ đáp:

- Mồng hai này thì tôi lên đường, việc chính là đi Kinh

Châu mua chỉ đem sang Xuyên Quảng bán rồi mua sáp ong ở Xuyên Quảng đi bán chỗ khác. Chuyển đi này không thể định trước, có thể là một hai năm mới về. Lướt đi thì tôi lần lượt qua Hà Nam, Thiểm Tây, Hán Châu, lướt về thì về bằng đường thủy, vừa đi vừa về cũng phải tới bảy tám ngàn dặm đường.

Bá Tước hỏi:

- Chẳng hay Nhị cữu niên kỷ năm nay bao nhiêu ?

Mạnh Duệ đáp:

- Tại hạ năm nay mới hai mươi sáu.

Bá Tước bảo:

- So với chúng tôi thì Nhị cữu hãy còn ít tuổi mà đã biết nhiều nơi quá, chẳng bù cho tôi, suốt đời chỉ ru rú xó nhà, chẳng đi được đến đâu.

Mọi người tiếp tục trò chuyện, gia nhân đem thêm rượu và đồ ăn lên, Mạnh Duệ ăn uống tới chiều mới đứng dậy cáo từ.

Tây Môn Khánh cùng Bá Tước và Kính Tế tiếp tục bữa tiệc. Lát sau gia nhân mua vàng mã về, vào thưa với Tây Môn Khánh, Tây Môn Khánh sai Kính Tế đem vào cho Nguyệt nương để Nguyệt nương xếp bày biện trên bàn thờ Bình Nhi, đoạn bảo Bá Tước:

- Hôm nay là tuần lục thất của Lục nương tôi, phải làm lễ tụng kinh đốt vàng.

Bá Tước đáp:

- Mau quá nhỉ, Lục tẩu mất đi đã nửa tháng rồi.

Tây Môn Khánh nói:

- Mồng năm này là tuần đoạn thất, lại phải làm lễ tụng kinh cầu siêu nữa.

Bá Tước bảo:

- Lần này thì đại ca chỉ nên cho niệm kinh Phật mà thôi.

Tây Môn Khánh đáp:

- Đúng vậy, lúc sinh thời, Lục nương tôi thường nhờ hai vị sư bà tụng kinh Huyết hồn, lần này tôi và Đại nương tôi cũng định là mời hai vị sư bà đó và ít tăng ni nữa để tụng kinh Phật.

Bá Tước thấy trời đã chiều, bèn đứng dậy vái tạ:

- Ôn lớn của đại ca hôm nay, đến chết tôi cũng không quên. Bây giờ cũng muộn rồi, để đại ca lo đốt vàng cho Lục tẩu, tôi xin phép về, kéo ở nhà đang mong.

Tây Môn Khánh bảo:

- Chẳng ơn huệ gì hết, ngày đây tháng này là chúng tôi ở đây kéo đến ăn mừng đó, nhị ca làm sao thì làm. Chúng tôi sẽ có quà mừng nữa.

Bá Tước bảo:

- Lại còn cho quà làm gì nữa.

Nói xong tươi cười vái chào mà về.

Tây Môn Khánh tiễn Bá Tước ra, rồi quay vào bảo gia nhân dẹp bát đĩa, sau đó xuống phòng Bình Nhi. Nơi đây, Nguyệt nương đã sai Kính Tế và Đại An bày biện tươm tất. Hôm đó các tăng sĩ đạo sĩ tại miếu Ngọc Hoàng, chùa Vĩnh Phúc và chùa Báo Ân đều có gửi sớ tới để cúng. Tây Môn Khánh bảo Nghênh Xuân dọn cơm canh lên, thắp hương đốt nến, rồi mời Nguyệt nương và các tiểu thiếp tới làm lễ đốt vàng cho Bình Nhi...